

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesiasticorvm Vita, Moribvs, Officiis Libri Tres

Schevichavius, Gisbertus

Mogvntiae, Anno M.DC.XXI.

Cap. XXIV. Omnem Syperbiæ Modvm ac specie[m] abhorreant
Ecclesiastici.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42349

Christi ad Belial 2. Cor. 6. v. 15. Superbus vero & sibi Demon
& mimicus est, ut ait B. Ioannes Climachus gradu 22.

C A P. XXIV.

O M N E M S V P E R B I A E M O D U M
ac specie abhorreant Eccle-
siastici,

§. **H**oc scelus scelerumq; omnium semen & caput
vitent corde, ore, opere, habitu, his enim qua-
tuor modis committitur superbia, ut docet S. Bernard.
serm. 3. ex paruis sermonibus dum magnifice de se sentit & lo-
quitur homo, dum facto & splendido ornatu, ut magnus &
gloriosus habeatur procrat.

§. 1. Aduersus animi tumorem est istud Apostoli *Mentis av-*
Rom. 11. v. 20. Noli altum sapere, sed time. Et Rom. 12. v. 16. rogantia.

Non alta sapientes, sed humilibus consentientes. *Philip. 2. v. 3.*

In humilitate superiores sibi inuicem arbitrantes, monetque

Timotheum 2. ep. 3. sui amantes homines, elatos, superbos

deuet: nam qui communicauerit superbo induet superbiam.

Ecl. 13. v. 1. Et Isa. 5. v. 21. va qui sapientes estis in oculis vestris

& coram vobis metipsis prudentes. *Matt. 11. v. 29. Discite a me*

inquit Dominus, quia a mitis sum & humilis corde.

§. 2. Contra sermonis arrogantiā, que jactan-
tia dicitur, & est inanis ac stulta de scipso prædicatio *Verborum*

est istud Apostoli monitum 2. Cor. 16. v. 17. 18. *Quiglo-*

riatur in Domino glorietur. Non enim qui se ipsum commendat

ille probatus est, sed quem Deus commendat Philip. 2. v. 3. Ni-

bil per contentionem, neq; per inanem gloriam. Psalm. 11. v. 3.

4. Disperdas Dominu*m* vniuersa labia dolosa & linguam mag-

niloquam. Qui dixerunt: Linguam nostram magnificabimus,

labia nostra a nobis sunt (id est faciunt) quis noster Dominus *Impii fida-*

tit? Pro. 27. v. 2. Laudet te alienus & non ostuum, extraneus tia in lingua

& non labia tua. S. Amb. Comm. in Luc. ad c. 22. & habetur 6.

quæst. 1. Cap. 10. Imitare Petrum. §. Sciamus neminem iactare

C 4 2 se de-

se debere. Nam si Petrus lapsus est, quia dixit: Et si alii scandalizati fuerint, ego non scandalizabor Matth. 26. vers. 33. Quis aliis iure de se presumat? Denique & David, qui dixerat Psalm. 29. Ego dixi in mea abundantia non moubor in eternum, eam sibi jauctantiam obfuisse profitetur dicens: Avertisti faciem tuam a me, & factus sum conturbatus.

Morum factio- §. 3. Aduersus actionis fastum est illud Apostoli, eorumque Rom. 12. v. 10. Caritate fraternitatis inuicem diligentes. **Insolentia.** honore inuicem praeuenientes. Ephes. 5. vers. 21. Subiecti inuicem in timore Christi. Hanc operis superbiam in Scribis & Pharisæis reprehendit Saluator Matth. 6. quod nimurum in apertis & propatulis locis, idcirco precentur, jejunarent, eleemosynas largirentur, ut videarentur & ab aliis honorarentur. Et Mat. 23. vers. 5. Omnia opera sua faciunt, ut videantur ab hominib. dilatant enim phylactiria sua, & magnificant fimbrias. Amant autem primos accubitus in cœnis, & primas cathedras in Synagogis, & salutationes in foro, & vocari ab hominibus, rabbi. Psalm. 110. v. 9. Non habitabit in medio domus mee, qui facit superbiam.

Vestitus ostentatio. §. 4. Aduersus vestium cultusque corporis splendorē & superbiam agit Apostolus 1. Timoth. 2. v. 9. Non in ueste pretiosa. Et Dominus Matth. 11. vers. 8. Ecce qui mollibus uestiuntur in domibus Regum sunt, rbi, inquit S. Bernard. loco proximè citando abundat superbia. Et Marci 12. v. 38. Cauete a Scribis, qui volunt in stolis ambulare: damnationis & exitii causam cuiusdam hominis dat idem Dominus Luc. 16. quod cum diues esset, induitus fuerit purpura & byssō, epulatus quotidie splendide, nec pauperem Lazarum miseratus.

§. 5. S. Bernardus epistola 42. ad Henricum Senorensem Archiepiscopum post initium: Honorificabit ministerium uestrum non cultu uestium, non equorum fastu, non amplis adiunctionibus, sed ornatis moribus, studiis spiritualibus, operibus boni.

Quam

Quam multi aliter? Cernitur in nonnullis Sacerdotibus re-
sum cultus plurimus, virtutum aut nullus aut exiguis. Qui-
bus si ego rememorem illud Apostolicum: Non in ueste pretiosa,
vereor ne indignentur, dum nimis indignum ducunt in se
assumptam sententiam, quam prius in viliorem sexum & ordi-
nem, prolatam fuisse recognoverint. Quasi verò non eodem utan-
tur Medici ferro secundis regibus, quo & popularibus hominibus.
Attamen si indignantur pari cum mulierculis non quidem à me
sed ab Apostolo feriri sententia, dēdignentur & cum ipsis eadē
incolui culpa. Verum tu, Sacerdos Dei Altissimi, cui ex his place-
re gestis, mundo aut Deo? Si mundo, cur Sacerdos? si Deo, cur,
qualis populus, talis & Sacerdos.

C A P. XXV.

AMBITIONE CLERICI
careant.

§. **A**mbitionem immoderatum potentiae, hono-
ris, dignitatis appetitum summoperè detesten-
tur. Nemo ait Apostolus Hebr. 5. ver. 4. Sumit sibi honorem, Christus non
sed qui vocatur à Deo tanquam Aaron. Sic & Christus non nisi diuino
semetipsum clarificauit. (i. non se ipse extulit, non si-
vocatu Ponti,
bigloriam arrogauit) ut Pontifex fieret, sed qui locutus est tificatum
ad eum Psalm. 2. vers. 7. Filius meus es tu, ego hodie genui te. suscepit.

Quemadmodum & in alio loco dicit Psalm. 109. v. 4. Tu es Episcopaeus
Sacerdos in eternum, secundum ordinem Melchisedech. Et i. & qualibet
Tim. 3. v. 1. Si quis Episcopatum desiderat, bonum opus deside- Ecclesiastica
rat. Opus ait S. Hieron. epist. 83. ad Oceanum cap. 4. non di- dignitas, non
gnitatem, laborem non delicias: opus per quod humilitate decres- priuati sed
comunis
boni caussa.

§. De qua Apostoli sententia & B. Aug. l. 19. de ciu. suscipienda.
Dei c. 19. Exponere, inquit, voluit quid sit Episcopatus: quia
nomen est operis non honoris, inde dictum, quod eis quibus pre-
ficitur, superintendat, curam eorum scilicet gerens, vt intelli-
gat;